

med Ministeriet, fik Berettigelse til at anvende en lignende Sum til en lignende Anvendelse for Videnskabsmand. Dette misforstod imidlertid den da interimistisk fungerende Cultusminister saaledes, at disse 1,000 Rbd. af Communitetet ligesom vare stillede til hans Disposition, og han havde inden Consistorium var kommet til Kundskab derom, uden videre slaaet dem sammen med den Sum af 3,000 Rbd., som var opført paa Conto F, og havde erhvervet kongelig Resolution om deres Anvendelse. Det er i den Anledning, at Udvalget har tilladt sig at foreslaae det omhandlede Tillæg her, hvorved Udvalget har troet kun at ramme den Mening, som Rigsdagen allerede havde forrige Gang ved Botingen af Finantsloven for indevarende Aar. Jeg antager ikke, at der egentlig kan være Noget imod, at det forbliver ved den Bestemmelse, at Ministeriets Approbation paa Consistoriums Indstilling skal være tilstrækkelig, og at Sagen altsaa ikke skal gaae til allerhøieste Resolution. Det er virkelig en ganske anden nyffabt Conto, end den særskilte, som staaer i Finantsloven under Conto F. a. 3. Hans Majestæt har ellers ikke at afgive Resolution om Stipendier og andre saadanne Understøttelser af Communitet; kun tidligere, som sagt, er dette skeet under ganske særegne Forhold, da der Intet var opført her til paa Budgettet. Naar der med Hans Majestæts Approbation opføres i Finantsloven, at der af Communitetet maa anvendes en Sum til saadanne Stipendier, saa synes det naturligt, at den nærmere Anvendelse afgjøres af de Autoriteter, der ellers pleie at raade over flige Understøttelser. Naar man seer hen til Sagens Natur i Almindelighed, er det vistnok ogsaa rigtigst, saa lidt som muligt at bringe saadanne mindre betydelige Detailfager ind for Ministeriet eller endog for den høieste Statsstyrelse; det maa dog vel være det Rigtigste, at Ansvar for Bortgivelse

sen nærmest lægges paa den umiddelbart bestyrende Autoritet, og at denne altsaa ogsaa erholder en tilsvarende Bemyndigelse.

Ordføreren: Med Hensyn til den sidste Sag, nemlig det Underændringsforslag, som er stillet af den ærede Cultusminister, kan jeg aldeles henholde mig til hvad den ærede Taler, som nu satte sig, har yttret, thi det var netop Udvalgets Mening, han udtalte. Forøvrigt er der i det Affnit, som nu er under Forhandling, kun et ganske enkelt og mindre betydeligt Punkt, om hvilket der finder Menighed Sted mellem Ministeriet og Udvalget, nemlig med Hensyn til det Tilskud, der skal ydes til Missionselskabet i Sachsen paa den østindiske Missions Vegne. Den Indstilling, som Udvalget i denne Henseende har gjort, støtter sig til en Afstemning, der tidligere har fundet Sted her i Thinget. Det er nemlig ved tidligere Forhandlinger erklæret, at det sachsiske Missionselskab ikke har nogen Ret til at modtage denne Understøttelse. Den daværende Cultusminister erklærede — jeg troer det var i 1851, — at den Forpligtelse, man havde til at yde Bidrag til dette Selskab, ikke var saaledes obligatorisk, at man ikke skulde kunne komme fra den, og Resultatet var da ogsaa, at Thinget ikke bevilgede det Andragende om 300 Rbd., som da var gjort. Naar Ministeriet atter i Aar stiller et nyt Forlangende, rigtignok om en mindre Sum, saa troer jeg heller ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at gaae ind derpaa, og jeg vil navnlig i den Henseende tillade mig at henlede Thingets Opmærksomhed paa en Udtalelse, hvormed den ærede Minister nylig fremkom, idet han nemlig erklærede, at en Rgl. Resolution ikke kunde finde sin fulde Anvendelse i det paagældende Tilfælde, hvorhos det ikke var godtgjort, at det sachsiske Missionselskab ikke havde Gyde til at udrede denne Sum.